

Sygn. akt

**POSTANOWIENIE
(WYCIĄG Z PROTOKÓŁU ROZPRAWY GŁÓWNEJ)**

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XII Wydział Karny

Sprawa D S

Oskarżonego z § k.k. § k.k. i inne

OBECNI

Przewodniczący: SSO Leszek Mirosław Hudała

Protokolant: Magda Podniesińska

Prokurator: Renata Banaszak

Sąd postanowił:

1. skierować pytanie prawne do Trybunału Konstytucyjnego „Czy art. 22 § 1 ustawy z dn. 06.06.1997 k.p.k. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997r. Nr 89 poz.555 z późn. zm.) jest zgodny z art. 2, art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP z dnia 02.04.1997r. (Dz. U. z 1997r. Nr.78 poz.483 z późn. zm.) w zakresie w jakim nie dopuszcza zawieszenia postępowania karnego w celu oczekiwania na prejudycjalność orzeczenia innego sądu”;

Uzasadnienie do postanowienia z dnia 5 kwietnia 2013r.

Pytanie prawne:

„Czy art. 22 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997r. Nr 89 poz.555 z późn. zm.) jest zgodny z art. 2, art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997r. (Dz. U. z 1997r. Nr.78 poz. 483 z późn. zm.) w zakresie w jakim nie dopuszcza zawieszenia postępowania karnego w celu oczekiwania na prejudycjalność orzeczenia innego sądu”.

W dniu sierpnia 2012r. Sąd Apelacyjny w W w II Wydziale Karnym (sygn. akt) uchylił postanowienie Sądu Okręgowego w W z dnia czerwca 2012r. (sygn. akt) w przedmiocie zawieszenia postępowania uznając, że art. 22 § 1 k.p.k. nie dopuszcza zawieszenia postępowania karnego ze względu na prejudykat.

Kazus dotyczy zarzucanego oskarżonemu D S w pkt 2 aktu oskarżenia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Do powyższego rozstrzygnięcia doszło w następujący sposób.

W dniu .10.2011r. do Sądu Okręgowego w W Wydziału VIII Karnego wpłynął akt oskarżenia przeciwko:

1)

[REDAKTED]

2)

[REDAKTED]

3) D S , syna [REDAKTED] oskarżonemu o to, że:

1.

[REDAKTED]

[REDACTED]

2. w dniu maja 2009r. w W w Kancelarii Notarialnej znajdującej się przy , działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem R i A J w kwocie zł oraz A W w kwocie zł w ten sposób, że zawierając akt notarialny nr , sprzedał R i A J nieruchomość położoną przy ul. w W , wprowadziwszy R i A J w błąd co do faktu własności tej nieruchomości oraz faktu istnienia egzekucji z tej nieruchomości, pomimo iż wiedział, że nieruchomość ta jest własnością A W oraz, że jest obciążona, czym działał na szkodę R i A J oraz A W , przy czym szkoda ta stanowiła mienie znacznej wartości, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

W dniu czerwca 2012r. Sąd Okręgowy w W VIII Wydział Karny postanowił:

1. na mocy art. 34 § 3 k.p.k. wyłączyć do odrębnego rozpoznania sprawę [REDACTED], gdyż zachodzą okoliczności utrudniające łączne rozpoznawanie sprawy; sprawa oskarżonego D S uzależniona jest od uprawomocnienia się spraw zawisłych przed Sądem Rejonowym W Wydział Cywilny o sygn. akt oraz przed Sądem Okręgowym Wydział Cywilny o sygn. akt , tymczasem sprawa [REDACTED], zdaniem Sądu, nadaje się do wydania wyroku.
2. na mocy art. 22 § 1 k.p.k. zawiesić postępowanie karne przeciwko oskarżonemu D S , gdyż zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie przedmiotowego postępowania.

Zdaniem Sądu, przed ustaleniem w procesie cywilnym kto jest właścicielem nieruchomości położonej przy ul. w W - obecnie toczą się postępowania cywilne przed Sądem Rejonowym W Wydziale Cywilnym w sprawie o sygn. akt oraz przed Sądem Okręgowym Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt , w których R i A J procesują się z A W o to, kto jest właścicielem nieruchomości przy ul. w W - nie można orzec czy oskarżony D S dopuścił się oszustwa wobec R i A J oraz A W zakwalifikowanego w akcie oskarżenia z art. 286 § 1 k.k.

w zw. z art. 294 § 1 k.k. Obecnie, zgodnie z wpisem w księdze wieczystej nr - właścicielami nieruchomości przy ul.

są R i A J , a to na podstawie umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego między sprzedającym D S a kupującymi R i A J z dnia .05.2009r. repertorium nr (t. k.). Jednakże na podstawie postanowienia z dnia .06.2007r, które uprawomocniło się w dniu .05.2010r., Sąd Rejonowy W Wydział II Cywilny, przysądził nieruchomość przy ul. w W na rzecz A W za kwotę zł, która została w całości zapłacona. W obecnym stanie faktycznym Sąd, aby wydać prawidłowy wyrok, musiałby orzec kto - państwo R i A J , czy A W , bo obie strony procesu cywilnego nie mogą zostać uznane za właścicieli - jest właścicielem nieruchomości, a w tym przedmiocie właściwym do orzekania jest sąd cywilny. Mając na uwadze powyższe, do czasu zakończenia procesu cywilnego, który pozwala ustalić właściciela przedmiotowej nieruchomości, postępowanie karne należało zawiesić.

W ustawowym terminie na postanowienie o zawieszeniu postępowania karnego obrońca oskarżonego D S wniósł zażalenie, zarzucając obrazę przepisów postępowania, tj. art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.k. poprzez zawieszenie postępowania z powodu oczekiwania na zapadnięcie rozstrzygnięcia w innych toczących się sprawach, mimo że zgodnie z zasadą autonomii orzekania sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany, poza prawnymi rozstrzygnięciami o charakterze konstytutywnym, rozstrzygnięciem innego sądu lub organu, a zawieszenie postępowania może nastąpić z przyczyn faktycznych a nie prawnych.

W dniu lipca 2012r. zgodnie z zarządzeniem nr Wiceprezesa Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia czerwca 2012r. sprawa została przekazana do XII Wydziału Karnego i prowadzona w dalszym ciągu pod sygn. akt

W dniu sierpnia 2012r. Sąd Apelacyjny w W Wydziale Karnym (sygn. akt) uchylił zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia czerwca 2012r. (sygn. akt) w przedmiocie zawieszenia postępowania i sprawę przekazał Sądowi do merytorycznego rozpoznania. W uzasadnieniu stwierdził, iż skarżący zasadnie podniósł zarzut dotyczący niespełnienia w przedmiotowej sprawie przesłanek warunkujących decyzję o zawieszeniu postępowania, a także przywołał zasadę autonomii orzekania sądu karnego wyrażoną w art. 8 k.p.k. Powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, które w tym przedmiocie należy uznać za prezentujące ugruntowany pogląd judykatury.

Sąd zgromadził materiał dowodowy, na podstawie którego rysuje się stan faktyczny dotyczący kazusu stanowiącego przedmiot zapytania.

W dniu czerwca 2007r. Sąd Rejonowy W Wydział II Cywilny, sygn. akt postanowił zasądzić własność zabudowanej nieruchomości gruntowej, położonej w W przy ul. , stanowiącej działkę ewidencyjną z obrębu , dla której Sąd Rejonowy dla W prowadzi księgę wieczystą nr na rzecz A W za cenę zł, która została zapłacona w całości.

W dniu grudnia 2009r. Sąd Okręgowy w W Wydział Cywilno-Odwoławczy postanowieniem oddalił zażalenia dłużników [REDAKTOWANE] oraz D S i z tym dniem postanowienie Sądu Rejonowy dla W Wydział II Cywilny z dnia czerwca 2007r., sygn. akt , stało się prawomocne.

W dniu sierpnia 2010r. Sąd Rejonowy dla W Wydział Ksiąg Wieczystych oddalił wnioski A W z dnia maja 2010r. o dokonanie wpisu w dziale II księgi wieczystej Kw nr , gdyż w dziale II jako właściciele ujawnieni są R i A małżonkowie J na zasadach wspólności ustawowej na podstawie umowy notarialnej sprzedaży sporządzonej między w/w a D S

W dniu grudnia 2010r. Sąd Rejonowy dla W Wydział Cywilny, sygn. akt , orzekł o nadaniu klauzuli wykonalności prawomocnemu postanowieniu Sądu Rejonowego z dnia czerwca 2007r. w sprawie o sygn. akt o przysądzeniu własności na rzecz A W

Do chwili obecnej małżonkowie R i A J procesują się z A W w przedmiocie unieważnienia klauzuli wykonalności oraz w przedmiocie wpisu do ksiąg wieczystych. Sprawa wpisu do ksiąg wieczystych została zawieszona do czasu zakończenia pierwszego postępowania. Zgodnie ze stanem księgi wieczystej nr właścicielami nieruchomości przy ul. w W są małżonkowie R i A J

Stan przedmiotowej sprawy jest bardziej skomplikowany niż przedstawił go Sąd powyżej. Dla potrzeb pytania prawnego Sąd, nie wdając się w merytoryczną ocenę materiału dowodowego, przedstawi poniżej modelowe ujęcie zagadnienia dotyczącego niemożności wydania racjonalnego orzeczenia przez sąd karny przed wydaniem orzeczenia przez inny sąd – w rozważanym przypadku przez sąd cywilny.

Na mocy postanowienia sądu A W w drodze licytacji nabył nieruchomość znajdującą się przy ul. w W zajęta w drodze egzekucji komorniczej za długi od oskarżonego D S Oskarżony zaskarżył powyższe orzeczenie. Ten stan spowodował skutki prawne polegające na tym, że w księgach wieczystych jako właściciel – do chwili

uprawomocnienia postanowienia Sądu - figurował oskarżony. W międzyczasie oskarżony na podstawie umowy notarialnej sprzedał powyższą nieruchomość R i A małżonkom J, którzy zostali wpisani w księdze wieczystej i do chwili obecnej widnieją w księdze wieczystej jako właściciele. Gdy A W z prawomocnym postanowieniem o nabyciu nieruchomości wystąpił z wnioskiem o wpis do księgi wieczystej, wniosek został oddalony, gdyż właścicielami byli już małżonkowie J. Obecnie toczy się spór o to, kto jest właścicielem nieruchomości przy ul. w W.

W tej sytuacji zarzut oszustwa /zarzut w pkt 2 aktu oskarżenia/ przedstawiony oskarżonemu D S jest w o tyle przedwczesny, że w zależności od ustalenia kto zostanie właścicielem przedmiotowej nieruchomości, zależy rozstrzygnięcie Sądu karnego. Na obecną chwilę skoro właścicielami nieruchomości są małżonkowie J brak jest znamion przestępstwa oszustwa. Z kolei, gdyby oskarżony nie sprzedał przedmiotowej nieruchomości małżonkom J, to wniosek A W o wpis do księgi wieczystej zostałby uwzględniony. W tej sytuacji każdy wyrok sądu karnego wprowadziłby dodatkowe zamieszanie, już i tak w mocno skomplikowanej sprawie – ciągnącej się dla pokrzywdzonego A W od 2007r. a dla małżeństwa J od 2009r. - dotyczącej ustalenia właściciela nieruchomości.

Zagadnienie konstytucyjne.

Zgodnie z art. 193 Konstytucji RP oraz art. 3 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym każdy sąd może przedstawić Trybunałowi pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem.

Powołany przepis, jak wynika z orzecznictwa oraz doktryny, formułuje trzy przesłanki, które warunkują dopuszczalność wystąpienia z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego. Pierwsza - podmiotowa, według której z pytaniem prawnym może wystąpić tylko sąd rozumiany, jako państwowy organ władzy sądowniczej. Druga – przedmiotowa, w myśl której przedmiotem pytania może być wyłącznie ocena aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą. Trzecia – funkcjonalna, gdy od odpowiedzi na pytanie zależy rozstrzygnięcie konkretnej sprawy toczącej się przed sądem.

Wszystkie trzy przesłanki występują w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie, który wystąpił do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem. Zdaniem Sądu, brak możliwości stosowania prejudykatu w art. 22 k.p.k. jako przesłanki zawieszenia postępowania karnego nie pozwala prawidłowo wyrokować w sprawie karnej.

Sąd w pełni podziela argumentację Sądu Apelacyjnego w W , że art. 22 § 1 k.p.k. nie dopuszcza zawieszenia postępowania karnego ze względu na prejudykat. Również nie ulega wątpliwości Sądu, że istnieje jednoznaczne orzecznictwo wskazujące na niemożność zawieszenia postępowania karnego na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. ze względu na prejudykat.

Przykładowo.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2003 r. /SNO 30/03/ stawiające tezę, że „Do kategorii „innej przyczyny” zawieszenia postępowania na mocy art. 22 § 1 k.p.k. nie można zaliczyć kwestii prejudycjalności, z jednym wyjątkiem, mianowicie wypadku przedstawienia przez sąd pytania prawnego na podstawie art. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym.”. LEX nr 471878.

Właśnie dlatego, że art. 22 § 1 k.p.k. nie zawiera *expressis verbis* tej przesłanki, należy umożliwić sądowi zawieszenie postępowania karnego ze względu na prejudykat.

Zdaniem Sądu, brak w art. 22 k.p.k. możliwości zawieszenia postępowania ze względu na prejudykat narusza wyrażone w art. 2, art. 45 ust. 2 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji RP normy prawa.

W art. 2 Konstytucji RP, jako wzorzec konstytucyjny, została zawarta zasada demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Zaś prawo do sądu zostało wyrażone *expressis verbis* w art. 45 ust. 1 oraz w art. 77 ust. 2. Zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji: „Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd”. Art. 77 ust. 2 stanowi, że „Ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw”.

Art. 45 Konstytucji mówi o prawie do sądu. Trybunał Konstytucyjny wyjaśnił w swym orzecznictwie, że na treść prawa do sądu składają się trzy uprawnienia, a mianowicie: a) prawo dostępu do sądu (prawo uruchomienia procedury), b) prawo do korzystania z rzetelnej procedury sądowej (zgodnej z wymogami sprawiedliwości i jawności) oraz **c) prawo do wyroku sądowego (prawo do uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia)** (zob. np. wyrok z 9 czerwca 1998 r., sygn. K. 28/97, OTK ZU Nr 4/1998, poz. 50 A. Zieliński, Prawo do sądu i organizacja władzy sądowniczej [w:] Księga XX-lecia orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, Warszawa 2006, por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 7 września 2004 r., sygn. P 4/04, OTK ZU nr 8/A/2004, poz. 81).

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego przyjęto, że zasada *ne bis in idem*, jako podstawowa zasada prawa karnego, wynika jednoznacznie z art. 2 Konstytucji i stanowi jeden z elementów demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (zob. wyrok TK z 8 października 2002 r., sygn. K 36/00, OTK ZU nr 5/A/2002, poz. 63). Nie ulega

wątpliwości, że zasada ne bis in idem stanowi jeden z elementów prawa do sądu, przejawiający się w zapewnieniu rzetelnej i sprawiedliwej procedury sądowej. Zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji "Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia jego sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd". Zasada ne bis in idem na gruncie postępowania karnego, sprowadza się do gwarancji, że nikt nie będzie pociągnięty ponownie do odpowiedzialności karnej za ten sam czyn zabroniony. Inaczej rzecz ujmując, wyraża się w zakazie podwójnego karania tej samej osoby za popełnienie tego samego czynu zabronionego. Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone.

Na kanwie przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że wydanie wyroku przez sąd karny utrudni, czy też wręcz uniemożliwi drugi raz procedowanie w niniejszej sprawie. Zasada ta dotyczy nie tylko oskarżonego, ale wszystkich stron procesu karnego, a więc i pokrzywdzonych. W przedmiotowej sprawie ustaleni przez Prokuratora jako pokrzywdzeni A W oraz małżeństwo J występują w roli oskarżycieli posiłkowych. Zakończenie procesu karnego, przed zakończeniem procesu cywilnego o wpis do księgi wieczystej, a więc ustalenie właściciela nieruchomości, zamknęłaby im możliwość dochodzenia swoich praw w procesie karnym. W tej sytuacji określenie „w rozsądnym terminie” wręcz nakazuje sądowi zawiesić postępowanie w oczekiwaniu na ustalenie prawnego właściciela nieruchomości położonej przy ul. w W. Gdyby postanowienie o przyznaniu nieruchomości A W zakończyło się w terminie kilkumiesięcznym, a nie w kilkuletnim, to wymieniony nie miałby problemu z uzyskaniem kupionej za własne pieniądze nieruchomości. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że przedłużanie procesu nie zależało od sądu, gdyż to strony dążyły do przewlekłości postępowania, a sąd jest ograniczony procedurami. W przypadku ich nieprzestrzegania w celu przyspieszenia rozstrzygnięcia, zazwyczaj dochodzi do jeszcze większej przewlekłości, gdyż sprawa wraca do ponownego rozpoznania, li tylko z przyczyn proceduralnych. W przedmiotowej sprawie zakończenie postępowania przed rozstrzygnięciem sądu cywilnego spowoduje, iż bądź to małżeństwo J, bądź to A W będą pokrzywdzeni, a wyrok sądu karnego spowoduje dla jednej ze stron szkody niedające się odwrócić. Zdaniem Sądu, ocena konstytucyjności kwestionowanego przepisu powinna zatem zostać przeprowadzona zarówno z punktu widzenia zgodności z art. 2 Konstytucji, jak i zgodności z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji, w aspekcie prawa do odpowiedniego, sprawiedliwego i rzetelnego ukształtowania procedury sądowej. Zagwarantowanie rzetelnej i sprawiedliwej procedury sądowej wiąże się bowiem m.in. z zakazem dwukrotnego stosowania środka represyjnego wobec tego samego podmiotu za ten sam czyn.

Podmiotem konstytucyjnego prawa do sądu, wyrażonego w art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 jest "każdy". W przedmiotowej sprawie zarówno oskarżony jak i oskarżyciele posiłkowi i prokurator. Z art. 45 ust. 1 Konstytucji wynika wola ustrojodawcy, aby prawem do sądu objąć możliwie najszerszy zakres spraw. Z zasady demokratycznego państwa prawnego wynika ponadto dyrektywa interpretacyjna zakazująca zawężającej wykładni prawa do sądu (orzeczenia: z 7 stycznia 1992 r. sygn. K. 8/91, OTK w 1992 r., cz. I, s. 82; z 8 kwietnia 1997 r. sygn. K. 14/96, OTK ZU nr 2/1997, s. 122; z 29 września 1993 r., sygn. K. 17/92, OTK w 1993 r., cz. II, s. 308 i n.). Ustawa zasadnicza wprowadza zatem swoiste domniemanie dostępności drogi sądowej. Art. 45 ust. 1 Konstytucji pozytywnie formułuje prawo do sądu. Art. 77 ust. 2 mieści natomiast zakaz zamykania drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności i praw. W tym ujęciu stanowi dopełnienie konstytucyjnej gwarancji prawa do sądu. Prawo "każdego" do sądu oznacza, że "nikomu" (z ograniczeniem dochodzenia wolności lub praw) nie można zamykać drogi sądowej (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 10 maja 2000 r., sygn. K. 21/99, OTK ZU nr 4/2000, poz. 109).

Takiej drogi zostaną pozbawione strony niniejszego postępowania karnego (dotyczy oskarżycieli posiłkowych), jeśli Sąd wyda wyrok przed rozstrzygnięciem w procesie cywilnym, kto jest właścicielem nieruchomości. Właścicielem może być albo A W , albo małżeństwo J W tej sytuacji - co Sąd już wyżej wykazał - druga strona zostanie stroną pokrzywdzoną.

W obecnym stanie faktycznym właścicielami nieruchomości są R i A małżeństwo J , tak więc oskarżony sprzedając im nieruchomość nie wyczerpał znamion oszustwa z art. 286 § 1 k.k. Z kolei, gdyby oskarżony nie sprzedał przedmiotowej nieruchomości małżeństwu J , to A W po uprawomocnieniu postanowienia o zasądzeniu mu powyższej nieruchomości, bez żadnych problemów uzyskałby wpis w księdze wieczystej potwierdzający, że jest właścicielem tej nieruchomości.

Przenosząc powyższe rozumowanie na stan faktyczny sprawy karnej należy stwierdzić, że wyrok zapadły przed rozstrzygnięciem procesów cywilnych – zawieszona jest sprawa o wpis do księgi wieczystej do czasu zakończenia postępowania o nadaniu klauzuli wykonalności o przysądzeniu powyższej nieruchomości A W – o ustalenie kto jest właścicielem powyższej nieruchomości, orzeczenie Sądu karnego nie przyspieszy, a wręcz wydłuży postępowanie o ustalenie właściciela nieruchomości.

Nie można pominąć w świetle powyższych wywodów faktu, że na gruncie kodeksu postępowania karnego, dopuszczalne jest już zawieszenie postępowania karnego ze względu na prejudykat.

„**Art. 11. § 1.** Postępowanie w sprawie o występki, zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 5, można umorzyć, jeżeli orzeczenie wobec oskarżonego kary byłoby oczywiście niecelowe ze względu na rodzaj i wysokość kary prawomocnie orzeczonej za inne przestępstwo, a interes pokrzywdzonego temu się nie sprzeciwia.

§ 2. **Jeżeli kara za inne przestępstwo nie została prawomocnie orzeczona, postępowanie można zawiesić.** Zawieszone postępowanie należy umorzyć albo podjąć przed upływem 3 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia w sprawie o inne przestępstwo, o którym mowa w § 1.”

Jednakże jest on zawężony jedynie do wyżej wskazanej przesłanki. Natomiast ogólną podstawę zawieszenia postępowania określa art. 22 § 1 k.p.k., dlatego też, zdaniem Sądu, możliwość dopuszczenia zawieszenia postępowania ze względu na prejudykat powinien zawierać powyższy artykuł kodeksu postępowania karnego.

Na zakończenie powyższych rozważań należy przywołać ukształtowany pogląd wyrażony w orzecznictwie, że do kategorii "innej przyczyny" zawieszenia postępowania na mocy art. 22 § 1 k.p.k. nie można zaliczyć kwestii prejudycjalności, z jednym wyjątkiem, mianowicie wypadku przedstawienia przez sąd pytania prawnego na podstawie art. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym. W takiej sytuacji rozstrzygnięcie sprawy jest uzależnione od prejudykatu w postaci orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, gdyż zważywszy, że okres oczekiwania na rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego, jak wskazuje praktyka, liczy się najczęściej w miesiącach, tylko w takim wypadku można mówić o stanie "długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania" w rozumieniu art. 22 § 1 k.p.k.

Podzielając powyższą argumentację, Sąd, w drodze wyjątku zawiesił przedmiotową sprawę karną, ze względu na prejudykat związany ze zwróceniem się z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego. Należy zauważyć, iż umieszczenie powyższej przesłanki w art. 22 § 1 k.p.k. spowoduje, iż prejudykat będzie zasadą, a nie wyjątkiem i nie trzeba będzie powoływać się na wyjątek od zasady, przy wystąpieniu z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego, aby zawiesić postępowanie karne.

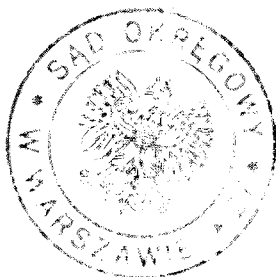
Uzasadnienie „ze względu na długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie postępowania”, odnosi się także do niniejszej sprawy karnej, gdyż między wydaniem orzeczenia o zasądzeniu nieruchomości na rzecz A W w dniu czerwca 2007r. a

uprawomocnieniem tegoż orzeczenia w dniu grudnia 2009r. minęło kilka lat, a sprawa trwa w dalszym ciągu.

Podnoszenie w doktrynie i orzecznictwie argumenty, że prejudykat ogranicza zasadę autonomii określoną w art. 8 § 1 k.p.k., gdyż sąd karny wyposażony jest w atrybut (a także powinność) samodzielności jurysdykcyjnej, co oznacza, że samodzielnie kształtuje faktyczną i prawną podstawę każdego rozstrzygnięcia, wobec wyjątku opisanego w art. 11 § 2 k.p.k., nie znajduje uzasadnienia. Zdaniem Sądu, zasada autonomii nie zostanie ograniczona, gdyż dodanie do art. 22 k.p.k. prejudykatu jako przesłanki zawieszenia postępowania karnego, będzie dopuszczać tylko fakultatywną możliwość zawieszenia postępowania i to obwarowaną kontrolą sądu drugiej instancji, co gwarantuje art. 22 § 2 k.p.k.

Brak możliwości stosowania prejudykatu w art. 22 § 1 k.p.k. jako przesłanki zawieszenia postępowania karnego nie pozwala prawidłowo wyrokować w sprawie karnej i jest niezgodne z art. 2, 45 ust. 1 i art. 77 ust.2 Konstytucji RP.

Zdaniem Sądu, art. 22 k.p.k. powinien obejmować swym zakresem także prejudykat, poprzez dodanie przesłanki, że „sąd może zawiesić postępowanie do czasu rozstrzygnięcia innego sądu kształtującego prawo lub stosunek prawny.”.

Za zgodność z oryginałem

sekretarz sądowy

PROTOKOLANT *[Signature]* STAZYSTA

Magda *[Signature]* Iska